

Határokon Átívelő Imaközösség és Hitmélyítő Alkalmak

www.episzunago.com

Betölteni a Krisztus evangéliumát

(Róma 15,14-33)

Igehirdető: Dr. Ormóshegyi Zoltán református lelkipásztor

Igehirdetés időpontja: 2022. 06. 08.

„Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvalóvá legyen mindenki előtt.”

„Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól.” Ámen.

Imádkozzunk, testvéreim!

Olyan kimondhatatlan biztonságot jelent az nekünk Urunk, amit az előbb énekben is megvallhattunk, hogy: „Áldó hatalmak oltalmába rejtve, csak várjuk békén mindazt, ami jó, mert Isten őriz híven reggel-este, ő hű lesz, bármit hozzon a jövő”. Köszönjük Urunk, hogy a mai napon is tapasztalhattuk, hogy a Te szárnyad árnyékában el van rejtve a mi életünk. Bármilyen történet, történik vagy történni fog velünk, Isten tenyerén, áldó hatalmak oltalmában vagyunk elrejtve. Életünk minden mozzanata be van építve a Te csodálatos tervedbe. Bontsd ki, kérünk, a mai igéből a ránk vonatkozó személyes üzenetet. Kérjük, hogy ezt a mostani alkalmat is használd fel a Te dicsőségedre, a mi épülésünkre és a Te országod terjedésére. A Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

Szeretett testvéreim, Istenünk ígését folytatólagosan olvassuk tovább a Római levél 15. fejezetéből. A mai napra kijelölt szakasz a 11. versről a 33. verssel bezárólag. Hallgassuk hittel, figyelemmel a mai napi igeszakaszunkat és a róla elhangzó bizonyágtételt.

Róma 15,11-33 *„Én pedig, testvéreim, magam is meg vagyok arról győződve, hogy ti is telve vagytok jóssággal, telve a teljes ismerettel, és hogy egymást is tudjátok tanítani. Ám, kissé merészebben írtam nektek, mintegy emlékeztetve titeket ama kegyelem alapján, amelyet Isten adott nekem arra, hogy a pogányokért legyek Krisztus Jézusnak szolgálója, és végezzem az Isten evangéliumának papi szolgálatát, hogy a pogányok áldozata a Szentlélek által megszentelt és kedves legyen. Krisztus Jézusban tehát van okom a dicsekvésre Isten előtt. Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel, jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által: úgyhogy Jeruzsálemtől kezdve egészen Illíriáig mindenfelé hirdettem a Krisztus evangéliumát. Eközben pedig azt tartottam becsületesnek, hogy az evangéliumot nem ott hirdetem, ahol Krisztust már ismertté tették, hogy ne idegen alapra építsek, hanem ahogyan meg van írva: „Meglátják őt azok, akiknek még nem hirdették, és akik még nem hallották, azok megértik.” Ez is sokszor akadályozott abban, hogy elmenjek hozzátok. Most pedig, mivel már nincs munkaterület ezeken a vidékeken számomra, és sok éve vágyódom arra, hogy eljussak hozzátok, amikor Hispániába utazom, el is megyek hozzátok. Remélem ugyanis, hogy átutazóban megláthatlak titeket, és ti fogtok engem oda útnak indítani, ha már előbb egy kissé felüdültem nálatok. Most pedig Jeruzsálembé megyek a szentek szolgálatára.*

Macedónia és Akhája ugyanis jónak látta, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek. Jónak látták ezt, de tartoznak is vele nekik, mert ha a pogányok részesültek az ő lelki javaikban, akkor tartoznak azzal, hogy anyagiakkal szolgáljanak nekik. Ha tehát ezt elvégeztem, és az eredményt lepecsételve átadtam, a ti segítségetekkel elmegyek Hispániába. Azt pedig tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem meg. A mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szeretetére kérlek titeket, testvéreim, tusakodjatok imádságaitokban velem együtt az Isten előtt énértem, hogy megszabaduljak azoktól, akik hitetlenek Júdeában, és hogy jeruzsálemi szolgálatom kedves legyen a szenteknek; hogy aztán majd Isten akaratából örömmel érkezzem hozzátok, és megpihenjek nálatok. A békesség Istene legyen mindnyájatokkal.” Ámen.

Nagy szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket!

A múlt alkalommal a Római levél 15. fejezetét kezdtük el együtt tanulmányozni, és a múlt héten megnéztük az igéből, hogy mit jelent megtelni Szentlélekkel, és milyen következményei vannak ennek a mi életünkre nézve. Hallottuk, hogy az Isten Szentlelke az, aki elpecsétel bennünket, aki megerősít, azaz felruház bennünket mennyei hatalommal, erővel, méltóságot, tekintélyt ad nekünk arra, hogy „...kígyókat emelnek fel, és ha valami halálos mérget isznak, nem fog ártani, gyengélkedőkre vetik kezüket és azok állapota megjavul.” Azaz Isten erőt, megerősít bennünket az ő Szentlelke által. De ezt az erőt nem arra kaptuk, hogy azt teszünk vele, amit akarunk. Isten ígéje azt mondta a múlt alkalommal, hogy arra kapjuk az erőt, arra kapjuk a hatalmat, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk. Ne csupán magunknak kedvezzünk, hanem tanuljunk meg szolgálni.

Kedves testvéreim, a szolgálat az azt jelenti, hogy „jutalmam, hogy tehetem”, ahogyan a diakonisszák mondták. Ez nem azt jelenti, hogy a szolgálat nem jár munkával, vagy, hogy a munkás nem méltó a maga bérére. A szolgálat azonban mégis azt jelenti, hogy nem fizetségért, nem bérért teszem, hanem azért, mert elhívásom van, és nem tudok hallgatni. Csontjaimba van rekesztve, és meg kell osztanom másokkal az evangéliumot, mert ha csak bennem marad, beteggé tesz. Tovább kell adnom. A Szentlélek tehát megerősít bennünket. Aztán hallottuk, hogy egységet munkál az Isten népe körében, és befogadást munkál. Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott bennünket.

Kedves testvéreim, a mai igeszakaszban bepillantást nyerünk az apostolnak az életébe, és megláthatjuk, hogy az ő életében mit jelentett betölteni a Krisztus evangéliumát. Mondhatnánk, hogy mit jelent az, hogy betölteni a Krisztus evangéliumát? Hát nem teljes a Krisztusnak az evangéliuma? Érdekesen fogalmaz Pál apostol, amikor azt mondja, hogy betöltöm, ami híjával van a Krisztus szenvedésének. Krisztus szenvedése egyszeri, tökéletes és teljes. Mégis az apostol azt mondja, hogy ami ebből rám, ami nekem adatik, azt betöltöm, azaz bevégzem, elvégzem azt a feladatot, amit az Isten rám bízott.

Ennek a mai szakasznak a címeként, Gyökössy Endre ezt a címet adta ennek a mai szakasznak, hogy az élő hitből szent liturgia fakad.

Kedves testvéreim! Láthatjuk ebben a mai igében, hogy mit jelent betölteni az evangéliumot. Aki betölti az evangéliumot az ő életében, akit betölt az Istennek az evangéliuma – így is fogalmazhatnánk –, annak az embernek az életében működik a fordított projekció. Aztán azt látjuk, hogy az ilyen ember, akit betölt az evangélium, az felfedezi az Istentől neki rendelt küldetést, itt így mondja az apostol, hogy a nemzetek közé kirendelt áldozópapi feladatát. Aztán, akit betölt az evangélium, és aki betölti az evangéliumot az életében, annak csodásan munkálja a Lélek a tervezést az életében, az útjait irányítja. És itt láthatjuk az apostoloknak az úti terveit. És végül elénk adja ez a mai igeszakasz az evangélium betöltésének a titkát, a forrást. „*Felöletek, testvéreim, én magam is arról vagyok meggyőződve, hogy telve vagytok derekassággal, mindenféle ismerettel, és képesek vagytok arra, hogy egymást intsétek.*”

Kedves testvéreim, aki a saját életében megéli, betölti az evangéliumot és az evangélium betölti, az az ember a másikat nem olyannak látja, amilyen. Nem a magában levő negatív dolgokat vetíti ki a másik emberre, hanem olyannak látja a másik embert, amilyenné az Krisztus kegyelme által válhat. Azaz az apostol az evangélium betöltése által fordítva projektál. Lélektani tény, hogy ami bennünk van, azt vetítjük ki a másik emberre. Ha a szemüvegem piszkos, akkor mindent piszkosnak látok. Ha a szívem sötét, akkor mindent és mindenkit sötétben látok. Az apostol a benne levő jóindulatot látja a másik emberben is. Ő maga is derék, ismerettel és bölcsességgel teljes férfi, és ezt látja meg a másik emberben is. Csodásan fogalmaz Gyökössy Endre, amikor így ír: „Az apostol nem olyannak látta a Római gyülekezet tagjait, amilyenek valójában, hanem amilyennek látni szeretné őket.” Olyanok is lettek, mert ha jót vetítetek ki az emberekre, akkor igyekeznek jók lenni. A gyanúsítással negatív szuggesztió alá kerülnek. Ó, milyen jó lenne, kedves testvéreim, megtanulni ezt az apostoltól, hogy ne olyannak lássuk az embereket, amilyenek valójában! Ne eleve rosszat feltételezzünk a másiktól, hanem tanuljunk meg Krisztus szemével nézni önmagunkra is és a másik emberre is.

Csodásan fogalmaz Gyökössy Bandi bácsi *A boldogmondások margójára* írásával, amikor azt mondja, hogy: „Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is. És boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.”

Hogyan tudunk a másik emberre ilyen krisztusi tekintettel nézni? „Bátorságosabban írtam pedig nektek, atyámfiai, részben mintegy emlékeztetvén titeket az Istentől nekem adott kegyelem által.” Hogy tudja ezt megtenni az apostol? Úgy, hogy emlékezteti a testvéreket nem a hibáikra, nem a nyomorúságaikra, nem a bűneikre, hanem az Istentől neki adatott kegyelemre. Arra a kegyelemre, amely mindenre elégséges, arra a kegyelemre, amely a mi nyomorult, esendő, tökéletlen voltunk ellenére célba ér, és elvégzi a maga munkáját a te és az én életemben is. Ezért kiált fel az énekíró: „Ó érthetetlen, felfoghatatlan kegyelem, mely rég utánam járt, ki tévelygőn, vakon bolyongtam utamon, egyszer csak rám talált.”

„Hogy amikor az örömezenet papi szolgálatát végzem, én a Krisztus Jézusnak nemzetek közé kirendelt áldozópapja vagyok, hogy a nemzetek felajánlását elfogadhatóvá, Szent Szellem által megszenteltté tegyem.” – fordítja a Csia-fordítás ezt a mostani verset. Azaz azt jelenti, hogy akit betölt az evangélium, aki betölti az evangéliumot, az nemcsak a másik emberre néz krisztusi módon, hanem az a saját életében is felismeri az Istentől neki adott küldetését. Az apostol azt mondja, hogy ő az Isten evangéliumának a papi szolgálatát kapta. Leithurgos, liturgus sákramentális értelemben, azaz újszövetségi áldozópap.

Kedves testvéreim, mi az újszövetségi papnak a feladata? Mi volt az ószövetségi papnak a feladata? Áldozás, imádkozás, bizonyoságtétel, lelkipozítás és áldás. Mi az újszövetségi pap feladata? Áldozás: először önmagunk odaáldozása az Úrnak. „*Szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul.*” Önmagunk, testünk, időnk, lényünk, pénzünk, szívünk felajánlását jelenti az Úrnak. Áldozás: azt mondja itt az apostol, hogy az ő élete lesz az a láthatatlan kehely, amit az Úr majd felmutat, amikor megdicsőül az ő életében a Krisztus egy Istennek tetsző élet, egy istenes élet és egy istenes mártírhálál által.

Az újszövetségi pap feladata is az imádkozás. Az imádkozás. Az imádság az a transzformátor, amely a mennyei erőket életünk különböző területeire elvezeti. Az imádság lehet közbenjáró imádság, hálaadó imádság és lehet imádat, és még nagyon sok fajtája van az imádságnak. Pál apostol maga is gyakorolja, de a gyülekezetet is kéri, hogy imádkozzanak, tusakodjanak érte. Miért? „...*hogy Júdeában az engedetlenek közül kiragadtassam*”, azaz az álnok, a visszahúzó, a romboló, a mérgező embereket tartsa tőle távol az Úr, akik akadályozzák a szolgálatban. „*És hogy a jeruzsálemi szolgálatom a szenteknek kellemes legyen*”, azaz áldott szolgálata legyen, „*hogy Isten akaratával, örömmel mehessek hozzátok, felüldülhessek körötökben*”, azaz készítse el az Úr a veletek való találkozást.

És itt vagyunk a következő üzenetnél, amikor Pál apostol olyan részletesen beszél az ő útitervéről. *„Ezért, bár sok ízben akadályozva voltam abban, hogy hozzátok elmenjek, most, hogy többé már nincs helyem ezeken a tájakon, és mivel már sok éve él bennem a sóvárgás, hogy hozzátok elmehessek.”*

Kedves testvéreim, azt látjuk itt az igében, hogy a hívő ember nem oda utazik, és nem akkor utazik, amikor ő szeretne. Természetesen vannak vágyaink és terveink. Sok szándék van az ember szívében, de végül az Úr terve, szándéka valósul meg. Pál apostol élete a bizonyosság arra, hogy Isten nyit és zár alkalmakat, készít szolgálatokat és lezár szolgálatokat. És az apostol nem esett kétségbe, amikor nem fogadták be, amikor nem fogadták el, amikor elutasították. Ment tovább és hirdette az evangéliumot. Se nem bízta el magát, se nem esett a csüggedésnek a hatalmas mélységébe.

Kedves testvéreim, el kell fogadni az Úrtól, ha valahol lezárul valami, lezár valamit. És ha kinyit egy másik ajtót, azt el kell fogadni.

„Remélem, hogy mihelyt Hispániába utazom, átutazóban titeket is meglátogathatlak, ti fogtok engem azután oda útnak indítani, ha már előbb részben veletek is beteltem.” Az apostol tervez, de az Isten elrendezi a dolgokat, hogy hova fog az apostol eljutni. El kell fogadni az Úrtól, ha a terveink egyrészt megvalósulnak, de azt is, ha az Úr áthúzza a mi számításunkat.

„Most egyelőre a szenteknek való szolgálatban Jeruzsálemben utazom, Macedónia és Akhája ugyanis úgy látta helyesnek, hogy javaikat közöljék a jeruzsálemi szentek szegényeivel. Helyesnek látták, de adósaik is nekik, mert ha azok szellemi javaikat közölték a nemzetekkel, ezek is tartoznak hús javaival szolgálni nekik.” Azaz, az apostol elvállalta a postás szerepét: az összegyűjtött adományokat elvitte a jeruzsálemi testvéreknek.

„Azt azonban tudom, hogy ha majd hozzátok megyek, a Krisztus teljes áldását viszem magammal.” A hívő ember nem egyedül utazik még akkor sem, ha egymaga van. Mert amikor a hívő ember utazik, akkor vele utazik a menny. Ahogyan az ördögfiak a poklot hordozzák és árasztják magukból, Isten emberei a mennyet árasztják mindenütt magukból.

„Hogy Isten akarásával örömmel mehessek hozzátok, és felüdülhessek a körötökben.” Az Istentől elkészített találkozásokból öröm, felüdülés származik, ezért az Isten embereivel való találkozás felüdít és feltölt bennünket. Amikor ilyen közösségben vagy, úgy érzed, hogy megáll az idő. Nem érzed az időnek a múlását, és átjár az a békesség: a helyemen vagyok, azok között vagyok, ahol lennem kell.

Kedves testvéreim! Betölteni a Krisztus evangéliumát azt jelenti, hogy Krisztus szemével nézem a másik embert, belelátom azt, amivé válhat a Jézus Krisztus segítségével által. De Krisztus szemével látom önmagamot is, azaz felfedezem a küldetésemet. Általános küldetésünk az, hogy az Újszövetségnek a papjai vagyunk: királyi papság, szent papság. Feladatunk az áldozás, az imádkozás, a bizonyágtétel, a lelkigondozás és az áldás. Nem ószövetségi értelemben, de feladatunk az, hogy bizonyágot tegyünk, hogy megáldjuk az embereket, hogy jól mondjunk róluk, hogy odafigyeljünk rájuk, gondozzuk őket lelkileg. És van egy speciális szolgálat, amit az Úr a te számodra készített el. Ez az apostolnak az evangelizáló munka volt.

Kedves testvéreim! Utazásaink során az Úrra tekintve tervezzünk, tőle fogadjuk el a lezárt és a nyílt kapukat, és törekedjünk arra, hogy az Ő útmutatása szerint olyan emberekké váljunk, az akikkel való találkozás feltölt, örömmel tölt el, és békesség járja át a mi szívünket.

Honnan vette az apostol az erőt az evangélium betöltésére? *„Urunkon, a Krisztus Jézuson át és a Szentlélek szeretete által arra bátorítalak titeket, testvéreim, hogy Istennek mondott imádságaitokban küzdjetelem velem együtt, értem.”*

Honnan van erő? Jézus Krisztustól. Van erő, van, csodás erő van a Jézus drága szent vérében. Honnan volt az erő? A Szentlélektől, aki mindig munkálja, termi bennünk a Lélek gyümölcsét, a szeretetet, aki mindig bátorít bennünket, aki tovább lendít bennünket, aki útmutatást ad. Tanácsot adott nekem az Úr, vezet, megállít, terel.

Honnan van erő? Az imaharcosok támogatása által, akik nem elmormolják az imát, nem letudják az imát, hanem azt mondja, hogy imádságaikban küzdenek velem együtt értem. Bár mindnyájan elmondhatnánk, amit az apostol itt leír. *„Mert a munka Isteni részét tekintve van dicsekednivalóm a Krisztus Jézussal, olyasmiről azonban aligha lesz bátorságom beszámolni, amit a Lélek hatalma nélkül tettem volna, amit rajtam keresztül nem a Krisztus munkált volna szóval, tettel, jelek, csodák hatalmával. Csak így történhetett, hogy Jeruzsálemtől elkezdve Ilíriáig mindent betölthettem a Krisztus örömmüzenetével.”*

Kedves testvéreim! Betölteni a Krisztus evangéliumát annyi, mint betelni, megtelni az Ő Lelkével. Betölteni mindent és mindenkit a Krisztus jó illatával, a drága evangéliummal. Ő, bár lennének olyan drága kenetek az Isten kezében, olyan kelyhek, akiket ha megtörnek, ha feltörnek, ha meg taposnak, nem jön ki más belőlük, mint a Krisztus Jézusnak a jó illata! Csodásan fogalmaz az énekíró: „Azt az éltet vágyom élni, hol üdvöm lelem, küzdeni egyre, nem henyélni, míg el nem nyerem. Bűn, habár megtántorít, szent igéd így bátorít: meg ne restülj, törj keresztül, ég jutalma int.”

És néhány kérdés az elkövetkezendő beszélgetésre:

1. Hogyan tervezzük az életünket, a szolgálatunkat?
2. Mik azok a tényezők, amik segítették Pált az ő szolgálatában?
3. Milyen tényezők hátráltatták a szolgálatában?
4. Mi a gyülekezet feladata abban, hogy Isten emberei betölthessék az ő küldetésüket?

Imádkozzunk!

Drága Urunk, köszönjük, hogy nemcsak Pál apostol, hanem mi is betölthetjük a tetőled kapott küldetésünket. Ehhez tőled kérünk szemet, száját és új szívet. Mert mi is elmondhatjuk az énekíróval: „Lelkem érzi gyöngeségét, Tőled vár erőt, s mert igéd éltet szerez, Lelkedtől szív ébred. Célt, ha érek, zeng az ének, Isten műve ez.” A Te műved hadd valósuljon meg az életünkben, családjunk, gyülekezetünk, magyar népünk és HÁIHA közösségünk életében.

Annak nevében kérünk, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, Aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

„Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. Ha túrunk, vele együtt fogunk uralkodni is. Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja.”
Ámen.